

Anna

Anna si pomalu zvykala na svoje nové bydlení. Vychutnávala si doušky své ranní kávy a jen vnímala slunce, které se dralo dovnitř a paprsky vytvořilo na podlaze úzký pruh. Nechala se pohltit tichem a snažila se aspoň chvíli na nic nemyslet.

Byt byl maličký, světlý a ještě nezabydlený. Na podlaze leželo pár krabic, které čekaly na vybalení, o zeď se opíralo několik obrázků. Rozhodla se, že si byt zařídí útulně a přesně podle svých představ, i když finančně teď na tom nebyla zrovna nejlépe. Cítila se zvláště. Dříve si myslela, že samota není nic pro ni, že znamená prázdno. Teď ji ale napadlo, že samota může být i jiná. „Nesmím se tím už zabývat,“ nakazovala si, ale myšlenky na to, co před nedávnem zažila byly vtíravé a nenechávaly ji na pokoji. Přemýšlela o tom, co mohla ovlivnit, co udělala špatně. Neustále se nabízelo to prokleté „kdyby“...

Musí se zvednout a začít znovu, pokud nechce zemřít. Musí udělat definitivní tečku za minulostí a začít žít novým životem. Staly se tak hrozné věci, že má pocit, že se jí to jen zdálo. A byl to opravdu hodně zlý sen. Pomalu se vzpamatovává, ale bez pomoci lékařů, terapeutů a malých bílých pilulek by to nezvládla. Myslí i na své děti, ale ty jsou již dospělé a žijí si svým životem. I když se snaží být jí nápomocné, musí se také se vším vyrovnat, což ani pro ně není lehké.

Když se ohlédne zpátky, musí zkonstatovat, že její manželství bylo téměř dokonalé. Měla lásku, domov, krásné a hodné děti. Všichni byli zdraví. Manžel byl významný podnikatel, dařilo se mu a tak si časem mohli dovolit krásný velký dům, drahé auto, cestování, nemusela šetřit v podstatě na ničem. Sama ale nechtěla mít pocit, že žije ve zlaté kleci a tak se také pustila do podnikání. S manželovou pomocí si zařídila malý kosmetický salon. Do práce se pustila s vervou, moc ji bavila, i když výdělky manžela se svými nemohla vůbec srovnávat. Ten kolikrát s ironií v hlase říkal: „Jen si hraj, když tě to baví a kapesné se ti také bude hodit“. Vadilo jí, že její práci nebere vážně, dělala ji poctivě a s nasazením. Sledovala módní trendy, neustále se vzdělávala, a protože byla šikovná, měla brzy hodně zákazníků. Za chvíli si vybudovala svoji stálou klientelu. Ale

nic jí nespadlo z nebe, za vším byla vidět její práce a píle. Mezi zákaznicemi byla velmi oblíbená, až se jí zdálo, že jí manžel trochu závidí a těžce nese, když její úspěchy jsou viditelnější než jeho. Zvali ji na různé společenské akce, dostávala pozvánky na večírky. Manžel byl velmi vytížený, měl jen svůj byznys, chod domácnosti ho moc nezajímal. Také proč by, když mu Anna poskytla veškerý servis. Vydělával velké peníze a na Annu bylo spolehnutí. Většinou měl ve všem poslední slovo, Anna se vždy pro klid v rodině přizpůsobila. Byl rozhodný, schopný a cílevědomý. Rozjížděl velké akce, měl další podnikatelské plány. Anna se do jeho práce nepletla, i když se jí zdálo, že mu v poslední době přerůstá přes hlavu. Byl roztěkaný, podrážděný, nervózní. Chtěla si s ním o tom promluvit, ale nikdy se nenašla vhodná chvíle anebo ji ve spěchu odbyl s tím, že teď nemá čas. Věčně mu zvonil telefon, neustále jezdil na schůzky, které končily pozdě v noci. Na ni mu nějak nezbýval čas a tak Anna se dál neptala a ze zvyku dělala vše, co se od ní čekalo. A tak se nedozvěděla o jeho velkých dluhách, nedozvěděla se o tom, do jakých problémů se dostal a jakou tíhu každý den musel nést. A právě to mlčení, ta nevyřčená slova se jednoho dne zhroutila a proměnila celý jejich život.

Jako blesk z čistého nebe ji zasáhla zpráva o manželově smrti. Nechtěla uvěřit tomu, že jejího muže našli zastřeleného. Šetřením se zjistilo, že šlo o sebevraždu. Prožila obrovský šok. Těžko se popisuje, co v tu chvíli cítila, těžko se popisuje, co to pro ni bylo, když tu zprávu musela sdělit dětem. Mozek měla jako v mlze a její tělo fungovalo jako stroj. Dluhy, o kterých neměla sebemenší tušení se valily jako lavina, která s sebou strhla vše, co bylo jistotou. Stále vyplouvaly na povrch věci, o kterých neměla ani zdání. S vypětím všech sil zařídila vše potřebné - pohřeb, právníky, notáře, veškerou agendu s tím spojenou včetně vyšetřování případu policií. A stále více jí bylo jasné, že jí manžel lhal. Nikdy se ani slůvkem se nezmínil, že má nějaké problémy s firmou, nesdělil jí, kam investuje a ani to, že si půjčuje vysoké finanční částky. Najednou ztratila vše, co považovala za samozřejmé. Manžela, dům, peníze, společenské postavení a dokonce i představu o tom, kdo vlastně je ona a s kým žila. Navíc má dluhy,

kteřé nezpůsobilá. Uvědomila si, že vlastně v těch dokonalých dnech byla sama. Pochopila, že ta největší ztráta nebyla materiální. Byla to ztráta i sama sebe. Cítila nesmírnou bolest, zklamání a trápila se tím, že už nikdy nic nebude vyřčeno, že už nikdy neuslyší od manžela nějaké vysvětlení, nějakou útěchu. Nechal ji v obrovském průšvihů. Chvílemi na něj měla vztek, přemítala, kam a kdy zmizela ta láska, která mezi nimi kdysi byla. Stačilo slůvko a určité by se v jejich životě našel bod, kdy se ještě dalo takové tragédii zabránit a to i cenu ztrát, ale uchránili by si to nejdůležitější - život.

Trvalo dlouho, než si tu krutou realitu připustila. Na čas byla nucena přestat pracovat a zákaznice pomalu přecházely ke konkurenci. Přátelé se kamsi vytratili. Protože přišla o dům, musela si najít nové bydlení. Byla stále unavená, prázdná a ztracená. Každý nový den byl boj, bylo neskutečně vyčerpávající vyrovnávat se s bolestí, najít sílu vstát, udělat cokoli obyčejného. Pomalu, den za dnem hledala rovnováhu. Učila se dýchat bez tíhy minulosti. Byla naprosto vyčerpaná a další plány do budoucna neměla. Proč taky?

A někde v tom vzduchoprázdnu někoho poznala. Potkala ho, když odcházela od lékaře. Doprovázel svoji matku, která se o něj opírala. Usmál se na ni, když se málem srazili u výtahu. „Promiňte, maminka chodí pomalu“, omlouval se za něco, za co nemohl. Za čas se potkali znovu, tentokrát byl sám. Pozval ji na kávu a Anna neodmítla. „Musím ještě dojít mamince pro léky, promiňte“, zvedl se od téměř nedopité kávy. Překvapeně na něj pohlédla, on ale navrhl další setkání. Souhlasila. Schůzky s ním byly pro Annu vždy vzpruhou, Petr jí pomáhal vracet se pomalu do života. Vyslyšel ji, nerozmlouval jí její pocity a ani se nijak nesnažil zastínit její bolest. Prostě tu byl. Byl jiný než její manžel - klidný, obyčejný, přirozeně laskavý. Nepředstíral, že vše zvládne, nepřeceňoval sám sebe. Annu neúkoloval, respektoval ji, bral ji takovou, jaká je. A ona uvěřila, že tentokrát nebude muset nikomu přizpůsobovat svoji existenci. Jen si všimla, že se často zmiňuje o mamince. Ta mu často volá a když se náhodou neozve, Petr třeba i během schůzky či výletu vytuká její číslo, aby se přesvědčil, zda je v pořádku. Ona ho většinou o něco požádá, takže buď musí za ní jet a nebo zařizovat věci pro ni. Petr se na

Annou vždy omluvně podívá: „Viš, jsem její jediné dítě, maminka mě potřebuje. Ale je hrozně hodná, uvidíš sama“.

Netrvalo to dlouho a Petr Annu pozval k nim domů. Na návštěvu se Anna pečlivě připravila. Po dlouhé době měla chuť hezky se obléknout a nalíčit. Cestou koupili s Petrem chlebičky, zákusky a květinu. Podle toho, co Petr říkal, si Anna od návštěvy slibovala, že bude vítána a že bude přijata. Ale místo toho proběhlo jen takové rozpačité a chladné přivítání. Usadili se v obývacím pokoji, Petr šel do kuchyně připravit pohoštění a než se vrátil, stačila maminka Anně říct, že má jen jeho, že už je stará a že dům bude jednou jen jeho. „Víte, Petříček je hodnej kluk, jen si někdy nechá zamotat hlavu“, povzdechla si nakonec. Než Anna stačila cokoliv říct, hovor se stočil k ní. Podle maminčiných otázek bylo jasné, že si Annu již prolustrovala. Dokonce zmínila věci, o kterých Petr nemohl vědět. Anna se v její přítomnosti vůbec necítila dobře. Nejraději by matce řekla, že jí syna přeci nebere, ale že i on má právo na vlastní život a ten by jako jeho matka měla respektovat. Jenže věděla, že by jen prohloubila propast, která mezi nimi už teď evidentně je. Trpělivě čelila jejím otázkám, ale když se Petr vrátil z kuchyně, matka obratně zvolila jiné téma hovoru.

„Zase se přizpůsobuji tak jako jsem to dělávala dřív, jen aby byl klid“, uvědomila si Anna. Pak, když se vracela z toalety, nechtěně zaslechla rozhovor, který nebyl určen jí. „Petře, to sis nemohl vybrat nějakou normální ženu?“, zeptala se ustaraně matka. „Potáhne se to s ní jak červená nit, poškodí to tebe a celou naši rodinu“, pokračovala. „Mami, já ji mám rád“, pronesl tiše. „Rád, prosím tě, co to znamená to tvoje „mám rád“? V tvém věku to nestačí! Uvědom si, koho sis našel. Nemá nic, její manžel nadělal dluhy, kdoví v čem všem s ním jela i ona, možná ti neřekla všechno“, pokračovala. Anna doufala, že se jí zastane, doufala, že je to ten správný chlap, který si umí stát za svým. Ale najednou cítila, že tomu tak není. Snad ji miluje, ale jeho svět je i jeho matka, které se jen těžko odporuje. A Anna pochopila, že v této rodině nebude mít nikdy své místo. Už nechce čekat, zda ji někdo přijme. Pocítila silnou touhu být sama sebou, bez přetvářek a bez předsudků.

Ten nechtěně slyšený rozhovor v ní ležel jak balvan. „Petře, já jsem vás slyšela“, řekla mu. Ztuhl. „Co jsi slyšela?“ zeptal se, ale bylo vidět, že ví, o čem je řeč. Jen potřeboval získat čas. „Jak jsi mluvil s mámou“, řekla tiše. „A o co jde?“, zeptal se mírně podrážděně. „Petře, nemusíš mi nic vysvětlovat, sama vidím, že mě tvoje maminka neprijala a že je pro ni těžké vidět mě vedle tebe. Má strach, že ti zkomplikuju život a já po svých zkušenostech a po všem, co se v poslední době stalo nemám sílu na to, abych někoho přesvědčovala a někam se vnucovala. Možná bys mě měl rád, ale nikdy bych u tebe nebyla na prvním místě, vždy bychom byli tři. Čekala, že něco řekne, že najde řešení, ale mlčel. Ani ji neobjal, neudělal prostě nic.“

Sebrala se a jela domů, do svého bytu. Navzdory lékům si nalila trochu červeného vína. Poprvé cítila osvobozující klid. Byla sice sama, ale necítila se osamělá. Zatím neví, co jí ještě osud přichystá, ale rozhodla se, že chce být sama sebou, mít se ráda a nedělat jen to, co od ní ostatní očekávají. Možná je opravdu lepší zkusit jít do neznáma než zůstat tam, kde chybí láska, respekt a porozumění.